

Arrest

nr. 238 974 van 27 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28 - 30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BONUS *loco* advocaat P. VANWELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 oktober 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 26 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 17 september 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad. U woonde steeds op hetzelfde adres, samen met uw ouders, broer en zus en familieleden van vaderskant. U bent (niet-praktiserend) sjiietisch moslima.

U behaalde in 2016 een bachelordiploma in de Rechten aan een privé-universiteit. Na uw afstuderen bleef u thuis wonen en werkte u als bediende in een reisagentschap in Bagdad, waar u ook tijdens uw studies al stage had gelopen. In die context leerde u in 2014 uw huidige partner, A. S. E. (ov 8.108.933) kennen, toen hij op uw werk kwam informeren voor vliegtuigtickets naar Turkije. In 2015 kwam hij een tweede keer langs, om vliegtuigtickets te kopen. Tijdens jullie professioneel contact gaf u hem uw telefoonnummer. In juni 2015 verliet A. het land. Na zijn vertrek nam hij nog enkele keren contact op met u, namelijk vanuit Turkije en in augustus 2015 vanuit het opvangcentrum in België, waarna jullie contact snel verwaterde.

Later, midden of eind 2017, kreeg u op uw werk bezoek van een ouder koppel, die u om raad kwamen vragen over hoe zij naar Turkije konden reizen. Omdat zij uw uitleg niet begrepen, gaven zij u via hun telefoon hun oudste zoon door. Het bleek A. te zijn. Sindsdien hielden jullie dagelijks telefonisch contact en hadden jullie een langeafstandsrelatie.

Aangezien u begrepen had dat uw familie erg gekant is tegen gemengde huwelijken, besepte u dat u - als sjiete - nooit toelating zou krijgen van uw familie om met A. - een soenniet - te huwen. U besloot in 2018 dan ook om A. in België te komen vervoegen om hier te kunnen trouwen. U vroeg via contacten op het werk een Frans Schengenvisum aan. U stopte eind augustus 2018 met werken, ging naar de dichtstbijzijnde (soennitische) moskee en overtuigde de imam om het huwelijk tussen A. en uzelf per telefoon te voltrekken. Op 22/10/2018, twee maanden na het indienen van uw visumaanvraag, verkreeg u een Schengenvisum van de Franse ambassade. Diezelfde dag reisde u per vliegtuig naar Parijs, van waar u meteen doorreisde naar België, waar u op 23 oktober 2018 aankwam. U trok bij A. in. Een eerste zwangerschap resulteerde in een miskraam. U raakte opnieuw in verwachting. Op 26 april 2019, toen u drie maanden zwanger was, diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in. U wilt samenwonen met uw partner in België, die erkend vluchteling is. U heeft contact met uw moeder, die u aanvankelijk kwalijk nam dat u zonder toestemming was vertrokken. U weet niet wat uw lot zou zijn bij terugkeer naar Irak en weet niet wat de reactie van uw mannelijke familieleden zou zijn indien u naar Irak zou terugkeren. Uw stam laat niet toe met een soenniet te trouwen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw Iraakse paspoort, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, de echo van uw huidige zwangerschap, een medisch attest inzake uw zwangerschap(en) en een uitnodiging voor een gesprek bij de dienst Burgerlijke Stand van de gemeente Anderlecht naar aanleiding van uw huwelijksverklaring.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Irak vreest mogelijk vervolgd te worden door uw mannelijke familieleden en / of uw stam, omdat u, als sjiete, zonder toestemming te vragen en in het uiterste geheim, gehuwd bent met een soenniet.

Echter, u heeft geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt.

Er wordt immers vooreerst vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot uw relatie, nochtans de kern van uw asielrelaas.

Zo legt u geen aannemelijke verklaringen af over het tijdstip en de manier waarop jullie relatie tot stand zou zijn gekomen:

Zo zijn uw opeenvolgende verklaringen over de omstandigheden waarin jullie relatie zou begonnen zijn, tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat jullie relatie in 2017 begon, nadat familie van A. naar uw bedrijf kwam voor inlichtingen, ze ter plaatse naar A. belden en u vervolgens de

telefoon doorgaven, waarna u met A. sprak en jullie verliefd werden. Waar u aanvankelijk in het midden liet welke familieband deze verwanten precies zouden hebben met A. (DVZ vragenlijst 3.5, CG p.14), verklaarde u naderhand expliciet: "de vrouw vroeg of ik met haar oudste zoon contact kon opnemen. Dat had ik aanvaard. En omdat telefoon van het bedrijf geen belwaarde had, had ik contact opgenomen met haar zoon via mijn gsm. Ik had niet verwacht dat het A. was" (CG p.14). Hieruit blijkt duidelijk dat u te maken had met uw toekomstige schoonmoeder, de moeder van A.. Nochtans verklaarde u later dat u zijn ouders nooit heeft ontmoet of gesproken in Irak, en u ze pas na uw aankomst in België leerde kennen via de webcam (CG p.17). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met uw eerdere bewering dat zijn ouders bij uw bedrijf waren langs geweest, ontkende u dat het om uw schoonouders ging en stelde u dat u het slechts over "verwanten" had gehad. Deze loutere ontkenning van uw eerdere, nochtans expliciete bewering, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins op. Integendeel, er moet worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over een cruciaal moment in uw relatie (met name de start van uw relatie en uw - al dan niet- eerste ontmoeting met uw schoonouders). Dat u bovendien niet met zekerheid kan aangeven of deze ontmoeting in 2017, dan wel in 2018 plaatsvond (respectievelijk 2, dan wel 1 jaar geleden) (CG p.14), is eveneens nefast voor de algehele geloofwaardigheid omtrent deze gang van zaken, te meer gezien u luttele ogenblikken later nogmaals gevraagd naar het jaartal van de start van uw relatie plots aangeeft dat het "midden tot eind 2017" was (CG p.14). Er mag verwacht worden dat u zich consequenter en gedetailleerder kan herinneren wanneer uw eerste en enige relatie aanvatte, zeker gezien u zelf een hoogopgeleide jonge vrouw bent, het begin van uw relatie op een specifiek, concreet moment kan vastgepind worden en deze gebeurtenis toch van recente datum zou zijn.

Dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegt over het cruciale moment waarop jullie relatie effectief zou gestart zijn én zichzelf tegenspreekt over uw eerste ontmoeting met uw schoonfamilie, toont duidelijk aan dat u geen geloofwaardig beeld schetst van het tijdstip en de manier waarop jullie relatie begonnen is. Hierdoor rijst het vermoeden dat u belangwekkende informatie in dit verband, zoals een eventuele relatiebemiddeling door familie, tracht te verbergen.

U legde evenmin aannemelijke verklaringen af over het tijdstip en de manier waarop jullie huwelijk werd afgesloten.

Zo beweert u ten overstaan van het CGVS dat u na het interview op de Franse ambassade - in het kader van uw visumaanvraag die u twee maanden voor uw vertrek naar België indiende - besloot om met A. te trouwen (CG p.16). U situeert deze beslissing bijgevolg ergens tussen eind augustus en oktober 2018 (u verliet Irak mét Frans visum op 22/10/2018). U zou daartoe naar de nabijgelegen moskee zijn gegaan, waar u de imam overtuigde om per telefoon een religieus huwelijk tussen u en A. af te sluiten, zonder dat uw familie of wie dan ook hiervan op de hoogte was (CG p.16-17). Slechts twee door de moskee voorziene getuigen zouden hierbij aanwezig zijn geweest (CG p.8). U benadrukt nog herhaaldelijk dat niemand van uw relatie of huwelijk op de hoogte zou zijn geweest voorafgaand aan uw vertrek uit Irak (CG p.16-18).

Hierbij valt echter op dat u niet consequent kan aangeven wanneer dit huwelijk precies zou hebben plaatsgevonden. Tijdens uw initiële gehoor ten overstaan van de DVZ kon u enkel aangeven in het jaar 2018 gehuwd te zijn, maar een verdere specificatie kon u niet geven (DVZ verklaring rubriek 14, 15). Ten overstaan van het CGVS schat u uw huwelijksdatum, na enig geaardel, dan weer tussen "midden augustus, eind augustus 2018" (CG p.8), ongeveer 2 maand voor uw vertrek uit Irak op 22 oktober 2018 (CG p.16). Nochtans gaf u tegelijkertijd te kennen dat u eerst een visumaanvraag indiende en pas na het interview op de ambassade besliste te huwen (CG p.16). Aangezien u meermaals verduidelijkte dat deze visumprocedure 45 dagen duurde (CG p.15, 17), en u pas na drie weken bericht kreeg dat u weldra op interview zou moeten gaan bij de Franse ambassade (CG p.15), zou dit betekenen dat uw interview op de ambassade ten vroegste op 27 september 2018 plaatsvond. Uw bewering dat u na dit interview zou beslist hebben te trouwen, valt dan ook niet te rijmen met uw verklaring "midden augustus, eind augustus 2018" gehuwd te zijn. Dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over het tijdstip van uw huwelijk - een belangrijke mijlpaal in uw leven, de kern van uw asielrelaas en bovendien een gebeurtenis die minder dan een jaar geleden, kort voor uw vlucht uit Irak, zou hebben plaatsgevonden - ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken reeds drastisch.

Bovendien klemmen uw beweringen met de vaststellingen aan de hand van uw Facebookprofiel. Zo blijkt uit de beschikbare informatie, afkomstig van uw openbaar Facebookprofiel, dat u zich op 15 september 2017 reeds verloofd heeft (Zie administratief dossier, "About – Details about Marosha"). Er moet aan herinnerd dat u ten overstaan van het CGVS nochtans beweerde dat u pas een relatie begonnen bent met A. "midden tot eind 2017" (CG p.14), en zou u pas zo'n twee maanden voor uw vertrek uit Irak (in

oktober 2018) beslist hebben om met hem te trouwen (zie supra). U stak deze verloving in september 2017 overigens geenszins onder stoelen of banken, wel integendeel: u kondigde uw verloving aan op Facebook. Uit nagenoeg alle hierna volgende facebookposts blijkt zeer duidelijk dat u een relatie en trouwplannen had (zie ondermeer administratief dossier, posts van 15 november 2017, 19 november 2017, 14 februari 2018, 14 juni 2018) en zelfs dat uw verloofde A. heet (zie administratief dossier, wijziging profielfoto 10 juli 2018). Meer zelfs, A. becommentarieerde één van deze posts ook zelf, waarop u liefdevol antwoordde (dd. 14 juni 2018, zie administratief dossier). Uit deze publiekelijke interactie blijkt onomstotelijk dat jullie geliefden waren en dit kennelijk niet verborgen hielden. De bewuste post op uw openbaar facebookprofiel werd immers niet enkel door A., maar ook door vele andere van uw Facebookvrienden geliket en positief becommentarieerd. Daarnaast valt ook op dat de tussen de pagina's die u leuk vindt, zich opvallend veel Iraakse bruidswinkels en huwelijksplanners bevinden (zie administratief dossier), wat uiteraard eveneens moeilijk te rijmen valt met uw vermeende heimelijke, telefonische huwelijk waarvan niemand op de hoogte zou zijn geweest.

U verklaarde ten overstaan van het CGVS eveneens dat na uw aankomst in België, nog altijd maar 3 mensen op de hoogte zijn van jullie relatie; met name A.s ouders en uw eigen moeder (CG p.18). Op geen enkel ogenblik geeft u aan dat u uw relatie al voor uw vertrek uit Irak publiekelijk kenbaar heeft gemaakt, noch dat uw facebookvrienden en kennissen ervan op de hoogte waren en u zelfs feliciteerden met uw verloving.

Geconfronteerd met de bevindingen aangaande uw facebookprofiel ontkent u enerzijds louter wat nochtans onmiskenbaar en objectief kan worden vastgesteld (CG p.18), en geeft u anderzijds aan 'zich niet precies te herinneren wat u precies deed' (CG p.18-19), een uitleg die niet kan overtuigen. Indien u daadwerkelijk voor uw leven vreest omwille van uw relatie, kan niet worden ingezien dat u zich onbewust zou zijn van wat u zelf over uw relatie publiek maakt (CG p.18). Ook hiermee geconfronteerd had u geen dienstig verweer (CG p.18-19). Te meer gezien u deze informatie heeft gedeeld via een socialmedia-kanaal dat óók door uw naaste familieleden (moeder en zus) wordt gebruikt, u verklaarde bovendien dat u slechts één facebookaccount heeft en uw familieleden, waaronder uw vader, daarvan op de hoogte zijn (CG p.10). Hiermee geconfronteerd gaf u enkel aan 'dat uw vader misschien kan zien op Facebook, maar uw profiel afgeschermd zou zijn en niet publiek is' (CG p.19), wat manifest onjuist is en objectief aangetoond wordt met de afdrukken van uw openbaar profiel, door de Protection Officer geraadpleegd op de dag van uw gehoor op de zetel van het CGVS. Er wordt geconcludeerd dat u doelbewust het CGVS tracht te misleiden en belangwekkend informatie poogt achter te houden.

In het licht van een totaal gebrek aan geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de omstandigheden rond uw relatie en huwelijk en de vaststelling dat u doelbewust informatie achterhoudt, is de vrees die u meent te koesteren omwille van dit huwelijk geheel onaannemelijk.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat u er evenmin in slaagt in concreto aan te tonen dat u inderdaad omwille van uw "gemengd huwelijk" een objectiveerbare vrees voor vervolging dient te koesteren. Zo kon u tijdens het gehoor op de DVZ initieel niet aangeven wat u concreet zou vrezen bij terugkeer (DVZ vragenlijst, 3.4, 3.5). Ook ten overstaan van het CGVS geeft herhaaldelijk aan "niet te weten" wat uw lot bij terugkeer zou zijn, en werpt slechts verschillende mogelijkheden op. U stelt dat uw lot onbekend is, dat u niet weet wat uw familieleden zouden doen als ze u tegenkomen en u niet weet wat uw vader of ooms zullen doen, als reactie op wat u deed. U oppert dat het "misschien" kan resulteren in uw dood, ze u "misschien" pijn gaan doen of u "misschien" zullen uithuwelijken (CG p.12). Gevraagd naar concrete indicaties dat wie dan ook in Irak u iets zou willen aandoen, komt u niet verder dan de algemene verwijzing naar het feit dat u als sjiete gehuwd bent met een soenniet en uw stam dit niet toelaat, uw stam 'niet open is op dat vlak' (CG p.12, p.18). Nochtans blijkt uw stam een gemengde stam te zijn, die uit zowel een soennitische als sjiiitische tak bestaat (CG p.12). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan repliceren "iedereen heeft zijn eigen mentaliteit", waarmee u er geenszins in slaagt om in concreto aan te tonen dat u daadwerkelijk problemen zou kennen bij terugkeer omwille van uw gemengd huwelijk. U beaamt zelf immers al dat er vele gemengde huwelijken zijn in Bagdad (CG p.18), waardoor een algemene, niet-onderbouwde verwijzing naar uw (gemengde) stam niet volstaat om aan te tonen dat u daadwerkelijk bij terugkeer enig probleem zou kennen omwille van uw gemengd huwelijk. Uw onwetendheid met betrekking tot de houding van uw familie is eveneens frappant, gezien u zelf al aangeeft dat u tot op heden nog contact heeft met uw thuisland, meer bepaald met uw moeder en een vriendin (CG p. 9-10). Met uw moeder onderhoudt u regelmatig contact, zij hielp u zelfs nog aan Iraakse documenten van de burgerlijke stand met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België (CG p.9). Aldus mag verwacht worden dat u wel degelijk in concreto kan aangeven wie en wat u actueel te vrezen zou hebben bij terugkeer naar Irak. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige

pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn persoonlijke situatie in zijn thuisland. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerd vrees voor vervolging.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat u op 22 oktober 2018 in Europa bent aangekomen en sinds 23 oktober 2018 in België verblijft, om pas op 30 april 2019 een eerste verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat u naliel dit te doen en gedurende een half jaar talmde alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Dat u na aankomst van plan was om een verblijfsprocedure op te starten op basis van uw relatie met A., – die blijkens uw verklaringen overigens de oorzaak is van uw vermeende problemen in Irak – kan u niet ontslaan van de verplichting om zo vlug mogelijk een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw partner, A. S. E., door het Commissariaat-generaal op 1 december 2016 werd overgegaan tot de erkenning van hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld. Waar u verwijst naar het feit dat u in België wilt blijven omdat u weldra zal huwen met A., erkend vluchteling, en op dit ogenblik van hem zwanger bent (CG p.19-20), wordt erop gewezen dat in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging. Deze wettelijke bepalingen zijn voor iedereen dezelfde: zij beantwoorden aan de Europese normen en worden geacht in overeenstemming te zijn met het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Iraakse paspoort, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevatten immers uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. De echo van uw huidige zwangerschap, een medisch attest inzake uw zwangerschap(pen) en een uitnodiging voor een gesprek bij de dienst Burgerlijke Stand van de gemeente Anderlecht naar aanleiding van uw huwelijksverklaring vormen een begin van bewijs aangaande uw relatie en gezinsleven in België, elementen die niet in twijfel getrokken worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk

voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekster herhaalt haar vrees voor haar familie omwille van haar gemengd huwelijk. Vervolgens gaat ze in op de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen betreffende de eerste ontmoeting met haar schoonmoeder. Thans bevestigt verzoekster dat er 'verwanten' van A. aanwezig waren in het reisagentschap omdat zij de term in de zin van 'uitgebreide familie' had gebruikt, maar dat dit niet haar schoonmoeder was en dat de eerste contacten met haar schoonmoeder plaatsvonden toen zij zich reeds in België bevond.

Wat haar *facebookposts* betreft, die niet verenigbaar zouden zijn met haar vrees, beweert verzoekster dat geen enkele publicatie de godsdienstige strekking van haar echtgenoot vermeldt en dat hij nooit duidelijk wordt geïdentificeerd. Verder onderstreept verzoekster dat zij niet meer actief is op haar facebook-profiel sinds zij Irak heeft verlaten omdat haar laatste publicatie teruggaat op 30 september 2018. Tevens stelt verzoekster dat zij geen familieleden als vrienden op facebook heeft, behalve haar moeder en haar zus.

Wat haar gemengde huwelijk betreft, zo vervolgt verzoekster, benadrukt zij dat zij afkomstig is van een familie met een zeer traditionele mentaliteit voor wie het onvoorstelbaar is dat een sjiïet zou trouwen met een soenniet. Hierbij citeert verzoekster een artikel van het UNHCR waarin de problematiek aan bod komt. De vrijheid van vrouwen, zo meent verzoekster, is nog niet volledig verworven en het loutere gegeven dat zij een visum voor Europa heeft aangevraagd, is volgens haar al een probleem voor haar familie, met uitzondering van haar moeder, die niet op de hoogte is van haar huwelijk en het feit dat zij in België verblijft. Daarenboven, zo oppert verzoekster, is zij nu zwanger, zodat een terugkeer niet enkel haar leven in gevaar zou brengen, maar ook dat van haar kind dat, als resultaat van het huwelijk, een soenniet is.

In een tweede middel voert verzoekster wederom de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4, 48/5 en 62, §2, van de vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de actuele veiligheidssituatie in Bagdad en stelt dat deze sinds het begin van oktober 2019 bijzonder ingewikkeld is omwille van de protesten tegen de overheid, waarbij verzoekster een artikel van *Human Rights Watch* citeert en dat zij bovendien riskeert het slachtoffer te worden van geweld omwille van haar huwelijk met een soenniet.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een artikel toe van *Human Rights Watch* van 10 oktober 2019: "*Iraq: Lethal Force Used Against Protesters*" (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 2 juni 2020 voegt de verwerende partij volgende landeninformatie toe: de 'UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*' van mei 2019, de 'EASO *Country Guidance note: Iraq*' van juni 2019, de 'EASO COI *Report Iraq - Security situation*' van maart 2019 en de 'COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak' van 4 maart 2020 (Aanvullende nota CGVS, 2 juni 2020).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster een huwelijksakte van 15 november 2019 en een attest van 15 mei 2020 van het CGVS neer, waaruit blijkt dat haar zoontje als erkende vluchteling dient te worden beschouwd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats vastgesteld dat er in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden zijn.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster haar vrees omwille van haar geheime huwelijk met een soenniet niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het ogenblik van de totstandkoming van hun relatie en de contacten met haar schoonmoeder. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen éénduidige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop haar huwelijk werd afgesloten. Daarenboven merkt de commissaris-generaal op dat verzoeksters verklaringen niet sporen met de informatie die afkomstig is van haar facebook-profiel omdat zij op 15 september 2017 haar verlovings aankondigde op facebook en haar relatie geenszins verborgen hield, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud de beslissing om (heimelijk) te trouwen in 2018 situeert.

Volledigheidshalve wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster er evenmin in slaagt haar vrees te objectiveren omdat zij stelde niet te weten wat de gevolgen van een terugkeer zouden zijn en er geen concrete indicaties bestaan dat zij omwille van haar gemengd huwelijk een risico loopt.

Tenslotte wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster op 23 oktober 2018 in België toekwam en slechts op 30 april 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen erop wijst dat zij geen dringende nood heeft aan internationale bescherming. Terloops stipt de commissaris-generaal aan dat de erkenning als vluchteling van verzoeksters echtgenoot geen invloed heeft op de beslissing die in haren hoofde werd genomen.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie gesteld dat er actueel in Bagdad voor burgers geen sprake is van een reëel risico om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De commissaris-generaal merkt tevens op dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt

omwille van redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.4. Naar aanleiding van de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en enkel uitspraak doet over het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming. Voorts dient te worden aangestipt dat de beoordeling of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) *mutatis mutandis* gelijkloopt met het onderzoek naar het risico op blootstelling aan een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Tenslotte is artikel 3 van het EVRM inhoudelijk nagenoeg identiek aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

2.5.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 oktober 2018 vanuit Bagdad op de luchthaven Paris CDG (FRA) toekwam op basis van een visum type C en een dag later in België. Verzoekster diende echter pas op 30 april 2019, bijna een half jaar later, een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekster verklaarde haar familie te vrezen omwille van het telefonische huwelijk met haar echtgenoot die in België verblijft (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 4 juni 2019, vraag 5). Verzoekster zou verliefd geworden zijn op haar man toen zij hem belde bij de toeristische firma waar zij werkte om hem – op vraag van een familielid van haar huidige echtgenoot – informatie te verstrekken (*Ibid.*). Omdat het om een religieus gemengd huwelijk ging, durfde zij haar familie niet op de hoogte te brengen, zo verklaarde ze, en verliet ze stiekem het land (*ibid.*).

Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij haar toekomstige echtgenoot A. reeds sinds 2014 zou hebben leren kennen omdat hij op haar bedrijf was langsgeslagen en zij haar telefoonnummer gaf (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 1 augustus 2019, p. 14). Verzoekster stelde dat later, ergens in 2017 of 2018, mensen kwamen informeren over een paspoort waarbij een oudere vrouw vroeg "of ik met haar oudste zoon" (*Ibid.*) contact kon opnemen, hetgeen zij deed, en het bleek A. te zijn, waarna haar relatie evolueerde tot een huwelijk (*Ibid.*). Even later ontkende verzoekster dat zij haar schoonouders nooit heeft ontmoet en deze slechts had leren kennen toen zij reeds in België was (*Ibid.*, p. 17).

2.5.7. De Raad stelt vooreerst vast dat er geen enkel objectief begin van bewijs voorhanden is dat verzoekster daadwerkelijk gehuwd was, noch van het gegeven dat haar echtgenoot tot de soennitische stekking van de islam zou behoren, hoewel haar religieus gemengd huwelijk met A. de kern van haar asielrelaas uitmaakt. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij bij de diensten van de gemeente

Anderlecht een “*artikel 57*” (bewijs van ongehuwde staat) had ingediend met het oog op een huwelijk in België (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 1 augustus 2019, p. 9; AD, stuk 10, Documenten, brief gemeente huwelijk, 20 juni 2019), waaruit blijkt dat zij inderdaad ongehuwd was. Verzoeksters behoefte aan internationale bescherming omwille van haar gemengd huwelijk mist feitelijke grondslag. Uit de ter terechtzitting neergelegde huwelijksakte blijkt dat het huwelijk slechts op 15 november 2019 in België werd voltrokken, waardoor ernstige twijfels rijzen bij verzoeksters verklaring dat zij reeds in Irak een geheim huwelijk zou hebben afgesloten. Verzoekster blijkt bovendien niet in staat om concreet aan te geven wat de reactie van haar familie op haar huwelijk zou zijn. Zij slaagde er geenszins in te schetsen wat haar zou overkomen in geval van een terugkeer naar Irak (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 1 augustus 2019, p. 12).

De vrees van verzoekster omwille van haar heimelijke gemengde huwelijk komt trouwens helemaal op de helling te staan omdat uit de *printscreens* van verzoeksters openbare facebookprofiel duidelijk kan worden opgemaakt dat zij enigszins koketteert met haar amoureuze verhouding met A. (AD, stuk 11, Landeninformatie, *Facebook-printscreens*). Door in haar middel te poneren dat zij enkel haar moeder en haar zus als facebookvrienden heeft, dat haar echtgenoot niet zou kunnen worden geïdentificeerd en dat zij sedert 30 september 2018 niet meer actief is op dit profiel, kan zij niet ontkrachten dat haar gedragingen op dit sociale medium volledig indruisen tegen haar voorgehouden vrees.

Ook de bewering van verzoekster in haar eerste middel dat de contacten met haar schoonmoeder pas plaatsvonden toen zij zich reeds in België bevond, zijn niet verenigbaar met haar eerdere verklaringen. Op basis van de gang van zaken die verzoekster op het Commissariaat-generaal had geschetst, blijkt duidelijk dat zij reeds op haar werk in Bagdad een gesprek heeft gehad met haar toekomstige schoonmoeder (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 1 augustus 2019, p. 14). Verzoekster slaagt er niet in deze fundamentele incoherentie op te heffen.

2.5.8. Verzoeksters bewering dat zij afkomstig is van een familie met een zeer traditionele mentaliteit lijkt moeilijk te rijmen met de informatie die zijzelf over haar gezin heeft verstrekt. Verzoekster is afkomstig uit de grootstad Bagdad, haar beide ouders zijn hoogopgeleid, en ook alle kinderen blijken hoger onderwijs te hebben genoten (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 1 augustus 2019, p. 2-3). Verzoeksters ouders zijn, in tegenstelling tot de kinderen, praktiserend sjiiitische moslims, maar zij vierden thuis “*niet echt*” de sjiiitische feesten (*Ibid.*, p. 4). Na haar studies ging verzoekster werken en haar ouders bleken zich met deze tewerkstelling weinig of niet te bemoeien (*Ibid.*, p. 5-6). Ook maakte ze samen met haar moeder, dus blijkbaar zonder toezicht van een mannelijk familielid, toeristische uitstapjes naar Erbil en Turkije (*Ibid.*). Uit de schets van haar thuissituatie kan niet onmiddellijk worden opgemaakt dat haar ouders zich met zekerheid zouden verzetten tegen een huwelijk met een partner die een andere strekking van de islam zou aanhangen.

2.5.9. Uit de informatie van de website van het UNHCR die verzoekster in haar middel citeert, kan worden opgemaakt dat interreligieuze huwelijken in sommige gevallen aanleiding kunnen geven tot gedwongen echtscheidingen, intra-familiaal geweld en parentele kinderontvoering, maar het komt aan verzoekster toe deze algemene informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, waar zij geenszins in geslaagd is.

2.5.10. De commissaris-generaal kon in de bestreden beslissing rechtsgeldig concluderen dat de voorgehouden vrees van verzoekster voor haar familie omwille van haar huwelijk volstrekt ongeloofwaardig is. Bijgevolg komt zij op basis van dit element niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeksters zoontje, dat op 17 januari 2020 geboren werd, de vluchtelingenstatus verkreeg op basis van de erkenning van verzoeksters echtgenoot, heeft geen invloed op de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster zelf.

2.5.11. Het door verzoekster in haar tweede middel geschonden geachte 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming

van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.12. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, oppert verzoekster dat de veiligheidssituatie sinds het begin van oktober 2019 bijzonder ingewikkeld is geworden omwille van de protesten tegen de overheid. Uit de informatie die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), blijkt dat de Iraakse veiligheidsdiensten in oktober 2019 uiterst repressief optraden tegen de anti-overheidsbetogingen in de Iraakse steden. De Raad merkt op dat deze overheidsrepressie een vorm van gericht geweld uitmaakt tegen de deelnemers aan de betogingen die niet kan worden gelijkgesteld met “willekeurig geweld”, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster niet aantoont dat dit gericht geweld anno 2020 nog steeds actueel is en zij voor het overige geen landeninformatie aanbrengt die een ander licht werpt op de beoordeling die de commissaris-generaal maakte van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld, wordt in de beslissing gesteld dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster geen bewijs heeft geleverd van ‘persoonlijke omstandigheden’ die een verhoogd risico zouden opleveren op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld. De landeninformatie die door de verwerende partij middels de aanvullende nota van 2 juni 2020 aan het dossier werd toegevoegd, werpt geen ander licht op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de Iraakse hoofdstad.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

De Raad vestigt de aandacht van de (gemachtigde van de) minister, bevoegd voor het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, op de bijzondere situatie van verzoekster, wier echtgenoot en kind internationale bescherming genieten in het licht van een eventueel te nemen terugkeerbesluit en/of verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN